

Arrest

nr. 83 317 van 20 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 11 mei 2012, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE POEL en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de Bayangi tribe te behoren en katholiek te zijn. U bent geboren in Bamenda op 13 februari 1977.

U groeide op in Limbe en verhuisde toen u 15 jaar was naar Tole, op 4 tot 5 kilometer van Limbe. Sinds uw 12 jaar had u een homoseksuele relatie met (D.B.M.). Op 13 februari 2008 ontmoette u echter de Zwitser (A.W.) op Seme Beach te Limbe. Jullie spraken enkele dagen later af en werden eerst

vrienden en later 'lovers'. Sindsdien ontmoette u uw partner (A.W.) dagelijks. Op 1 januari 2011 kwamen u en (A.W.) terug van het strand. Jullie parkeerden de wagen op 15 tot 20 kilometer van het huis van uw – overleden – vader. U en (A.W.) hadden seks in de wagen toen drie jongens jullie betrapten. Hierop begonnen de jongens te roepen en kwamen andere mensen die jullie uitkleden en sloegen. Jullie werden naar de dorpsraad gebracht en de wagen van Andreas en het huis van uw vader werden vernield. De dorpsraad stelde vast dat jullie de goden van het land schaadden met jullie gedrag en besliste dat jullie aan de goden geofferd dienden te worden. Toen de chieft van Tole jullie na zes dagen kwam halen, kon Andreas hem overmeesteren zodat jullie konden ontsnappen. Jullie vluchtten naar de boerderij van uw vader en werkten gedurende twee dagen op het erf. U ging de oogst verkopen op de markt van Bova en u verdiende er 5.000 CFA mee. Die nacht vertrokken u en (A.W.) naar Kumba waar jullie bij (P.W.) – een vriend van Andreas – konden verblijven. U bleef daar binnenshuis tot op 19 februari 2011 Andreas u wakker maakte en met u en (P.W.) naar de luchthaven van Douala ging. U nam samen met Andreas het vliegtuig naar België waar u de dag nadien toekwam. Toen u op 20 februari 2011 in België iets ging eten met Andreas, verdween deze om te gaan telefoneren. Sindsdien vernam u niets meer van uw partner. Op 21 februari 2011 diende u te België een asielaanvraag in. In België ontmoette u op 14 juni 2011 (R.P.) op de trein en jullie gingen drie weken later een relatie aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest omwille van uw homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen kunnen hierbij worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde betreffende uw ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg hoe u zich voelde toen u voor het eerste besepte dat u mannen verkoos (boven vrouwen), gaf u aan dat er niets veranderde voor u en dat u zich aangetrokken voelde tot jongens. Verder gaf u aan dat u het tegen uw vader zei en deze zei dat het 'homoseksueel' noemde en dat u pas van toen wist dat u homoseksueel bent, wat niet geloofwaardig overkomt (gehoor CGVS, 19). Toen u verder gevraagd werd of u blij, dan wel ongelukkig was toen u besepte dat u homo bent, of hoe u zich wel voelde, gaf u aan dat u niet verward was, dat u wist dat u uw leven moest leven (gehoor CGVS, p.19). Uit uw verdere verklaringen blijkt dat u zich geen verdere vragen stelde bij uw eerste seksuele ervaring met een man (gehoor CGVS, p.19). Uit bovenstaande verklaringen, blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt én uit uw verklaringen blijkt dat de Kameroense maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt (gehoor CGVS, p.17 en administratief dossier). Het komt weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig over dat u zich – in een overwegend heteroseksuele en homofobe omgeving – volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat uw homoseksuele geaardheid potentieel problematisch was.

Verder legde u vage verklaringen af betreffende uw beweerde homoseksuele relatie met (A.W.).

U gaf aan dat u (A.W.) voor het eerst op 13 februari 2008 ontmoette, dat jullie enkele dagen later afspraken en jullie eerst vrienden en later 'lovers' werden. Sindsdien ontmoette u uw partner (A.W.) dagelijks en dit in zijn appartement (gehoor CGVS, p.3-4). Toen u gevraagd werd naar de studierichting van uw partner (A.W.) gaf u vaag aan dat hij een 'masterdiploma' heeft. U wist echter niet in welk domein hij 'master' is. Evenmin wist u in welke school hij dit diploma behaalde (gehoor CGVS, p.5). Toen de dossierbehandelaar vroeg wat uw partner wist te vertellen over 'zijn' land Zwitserland, gaf u opnieuw vaag aan dat hij niet veel vertelde, dat hij zei dat het een mooi land was. Gevraagd of hij nog iets over Zwitserland vertelde, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.5). U kon er echter niets over vertellen, omdat uw partner (A.W.) niet over zijn verleden wilde spreken (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd hoe het is om in Zwitserland homoseksueel te zijn, gaf u aan dat u er niet veel over weet. U gaf aan dat u het nooit vroeg aan Andreas (gehoor CGVS, p.6). Verder gaf u aan dat Andreas u vertelde dat hij reeds vele 'vriendjes' had gehad in Zwitserland. Toen u daarop gevraagd werd om namen van zijn ex-lieven te geven, gaf u aan dat u geen namen kende (gehoor CGVS, p.8). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer zou afweten over het verleden van Andreas, noch over zijn land van herkomst. Toen u verder gevraagd werd iets over Andreas te vertellen, iets wat hij bijzonder maakt, gaf u vaag aan dat hij 'a nice person' is en dat hij zorgzaam is. Toen u gevraagd werd waarover jullie spraken tijdens jullie relatie, gaf u vaag aan dat jullie over 'de liefde' spraken. U gaf verder aan dat er emotionele momenten waren tijdens jullie relatie en als voorbeeld gaf u aan dat jullie verliefd werden. Gevraagd of er ooit iets negatiefs was in jullie relatie, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.8-9). Het feit dat u niet in staat bent om spontaan enige anekdote te vertellen betreffende emotionele momenten

tijdens jullie drie jaar durende homoseksuele relatie, noch dat u enige andere herinnering die u aan Andreas heeft vernoemt, doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg waar uw partner (A.W.) momenteel is, gaf u aan het niet te weten. U verduidelijkte dat u hem laatst zag op 20 februari 2011 toen hij u uit eten nam in Brussel en hij naar buiten ging om te telefoneren en dat u sindsdien niets meer van hem vernam (gehoor CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd of u hem nadien trachtte te telefoneren of contacteren, gaf u aan dat u geen adres hebt om hem te contacteren (gehoor CGVS, p.4). Overigens is het opmerkelijk dat u – nadat u volgens uw verklaringen een relatie van drie jaar had met (A.W.) – niet weet wat zijn telefoonnummer of adres is omdat hij het u niet vertelde. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat het telefoonnummer toch verschijnt als u gebeld wordt, gaf u aan dat dit zo is, maar dat uw partner (A.W.) u steeds met de telefoon van op zijn kantoor belde. U contacteerde echter nooit dit bedrijf om gegevens van (A.W.) op te vragen uit angst (gehoor CGVS, p.10).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en relatie met (A.W.) zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt als gevolg van uw voorgehouden geaardheid.

Overigens kunnen betreffende de door u beweerde vervolgingsfeiten verdere bedenkingen worden geformuleerd.

U verklaarde dat u de wagen op 15 tot 20 meter van het huis van uw ouders parkeerde en dat u en Andreas seks hadden in de auto, waar jullie betrappt werden (gehoor CGVS, p.14). Dit risicovol gedrag contrasteert zeer sterk met uw correcte bewering dat de Kameroense maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt (gehoor CGVS, p.17). Uw excuus dat het donker was, dat jullie gedronken hadden en dat jullie plezier hadden, is in deze volstrekt niet overtuigend, temeer daar u aangaf dat u alleen woonde in het huis van uw vader. Uw verklaring dat samen met een blanke man in uw huis binnengaan 'vreemd' is, is evenmin overtuigend (gehoor CGVS, p. 15). Verder gaf u aan dat u betrappt werd door dorpsbewoners van Tole, maar u kon geen van de mensen die jullie betrapten bij naam noemen. U gaf aan dat jullie naar de dorpsraad werden gebracht, maar u kon niet zeggen wie de leden van de dorpsraad zijn. U kon geen van de leden van de dorpsraad noemen omdat het uw dorp niet was en u enkel in het dorp woonde (gehoor CGVS, p.16). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u reeds ruim 18 jaar in Tole woont en mag verondersteld worden dat u dan wél enkele dorpsgenoten bij naam kent (gehoor CGVS, p.9). U gaf verder aan dat u en Andreas ontsnapten en dat jullie twee dagen op de boerderij van uw vader bleven en dat jullie voedsel verkochten in de dichtst bijzijnde stad om geld te verdienen (gehoor CGVS, p.14-15). Van iemand die beweert dat hij diende geofferd te worden en dat hij hieraan kon ontsnappen, kan men verwachten dat deze niet naar de boerderij van zijn vader gaat, laat staan dat hij er gedurende twee dagen op het veld gaat werken. Hierna de oogst verkopen in de dichtst bijzijnde stad komt nog minder geloofwaardig over en ondermijnt samen met bovenstaande talrijke onwetendheden verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder gaf u aan dat u in België in juli 2011 een relatie aanging met (R.P.). Toen u gevraagd werd naar de namen van zijn ouders, moest u het antwoord schuldig blijven. U gaf aan dat u niet veel wist over zijn familie en u kende enkel de naam van zijn broer (gehoor CGVS, p.11). U gaf aan dat Raf in een restaurant werkt, maar u kent de naam van het restaurant niet. Verder gaf u aan dat hij in Bilzen woont, dicht bij het station, maar u weet niet in welke straat (gehoor CGVS, p.12). U gaf aan dat u vaak uitging met Raf en dat u naar 'Red&Blue' in Antwerpen ging. Toen u gevraagd werd een beschrijving van het interieur te geven, gaf u vaag aan dat het een grote nachtclub is. Toen de dossierbehandelaar u vroeg waar de toiletten in Red&Blue zich bevinden, gaf u aan dat deze zich beneden bevinden (gehoor CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat een trap naar boven moet genomen worden om de toiletten te bereiken. Dat u bovenstaande zaken betreffende deze club niet weet is opmerkelijk te noemen, daar u zelf aangaf dat u er vele keren ging (gehoor CGVS, p.12). U legde weliswaar een brief neer van (R.P.) waarin hij aangeeft dat jullie een relatie hebben en een kopie van zijn identiteitskaart, maar gelet op bovenstaande vaststellingen kan deze brief jullie beweerde relatie niet geloofwaardig maken. Bovenstaande onwetendheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Verder verklaarde u dat u nooit enig document in eigen handen had toen u de grenscontrole in de luchthaven te België passeerde en dat u er ook geen vragen moest beantwoorden, maar dat de smokkelaar het woord voerde en de documenten bijhield (gehoor CGVS, p.13-15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat elke persoon zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren (zie administratief dossier).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u – nadat u Kameroen verliet – niet trachtte om contact op te nemen met iemand te Kameroen. U gaf aan dat u geen contactadressen had en dat u niemand had om te bellen. Toen u erop gewezen werd dat het toch mogelijk moet zijn om adressen of

telefoonnummers op te zoeken, gaf u kortweg aan niet te weten waar u dat zou kunnen vinden. U gaf aan dat u het ook nooit vroeg aan uw assistenten in het opvangcentrum (gehoor CGVS, p.10). Het feit dat u niet trachtte om contact op te nemen met kennissen te Kameroen om u bijvoorbeeld te informeren over de nasleep van uw problemen doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging, daar dit van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U legde een affiche voor die tegen de Kameroense wet is die homoseksualiteit veroordeelt en waarmee u rondliep op de 'Gay Pride' te Brussel. Verder legde u enkele foto's neer waarop u te zien bent op de 'Gay Pride' te Brussel. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Bij beschikking van 19 april 2012 werd verzoeker door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeroepen om te verschijnen op de zitting van 11 mei 2012.

Tijdens deze zitting werden beide partijen verzocht een schriftelijk standpunt te bezorgen inzake de toepassing van artikel 39/57, § 1 en § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet). Het bleek dat de kopie van de briefomslag waarin de bestreden beslissing naar verzoeker werd verstuurd, en die door deze laatste aan diens verzoekschrift werd toegevoegd, aantoonde dat de kennisgeving van de bestreden beslissing plaatsvond op 3 februari 2012.

Voor de verzoeker werd dienvolgens een 'aanvullende conclusie', gedateerd 24 mei 2012, ingediend en voor de verweerder werd een 'schriftelijk verslag', gedateerd 22 mei 2012, ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid van het verzoekschrift

3.1. Verweerder stelt in het schriftelijk verslag van 22 mei 2012 dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op donderdag 2 februari 2012 bij aangetekende brief verstuurd werd naar de door de verzoeker gekozen woonplaats, zijnde 2980 Zoersel, Betanienlei 85. Deze gekozen woonplaats werd volgens verweerder bepaald ingevolge een adreswijziging die gebeurde per aangetekend schrijven van 21 december 2011.

3.2.1. Artikel 51/2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsook aan de Minister.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost."

3.2.2. Waar verweerder stelt dat bij aangetekend schrijven van 21 december 2011 de gekozen woonplaats "2980 Zoersel, Betanienlei 85" is, dient te worden vastgesteld dat dit geen steun vindt in het administratief dossier. In het administratief dossier is geen stuk aanwezig waaruit blijkt dat, na het gehoor van 17 november 2011, bij aangetekend schrijven van 21 december 2011 de gekozen woonplaats werd gewijzigd. Derhalve geldt de laatst gekende gekozen woonplaats, te dezen "Beatrijslaan 100, 2050 Antwerpen".

Dienvolgens wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing niet naar de laatst gekozen woonplaats werd verstuurd en er, gelet op het bepaalde in voormeld artikel 51/2, vierde lid, geen geldige kennisgeving

was. Derhalve geldt de datum van kennisname als uitgangspunt voor de aanvang van de beroepstermijn. Uit het door verzoeker bijgevoegde stuk inzake de uitreiking van de zending die de bestreden beslissing bevatte (bpost, E-Tracker) blijkt dat verzoeker kennis nam van de bestreden beslissing op 6 februari 2012. Het op 7 maart 2012 ingediende verzoekschrift is tijdig.

4. Over de gegrondheid

4.1. Verzoeker put een eerste en enig middel uit een schending van de materiële motiveringsplicht en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel, evenals uit een schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker refereert aan de vluchtelingendefinitie en licht toe dat zijn situatie, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, wel degelijk voldoet aan de respectieve bestanddelen die in de definitie zijn vervat.

Wat betreft de twijfels die de commissaris-generaal uit aangaande verzoekers bewustwording of ontdekking van diens seksuele geaardheid, merkt verzoeker op dat hij sinds zijn 12 jaar tot jongens is aangetrokken en niet tot meisjes; verzoeker ontdekte dit door zijn omgang met een buurjongen of vriend. Verzoeker begreep dat dit geen keuze was, dat hij zichzelf niet kon dwingen op meisjes te vallen en was hierover eerlijk tegen zijn vader. Deze accepteerde zijn zoon als homoseksuele man en gaf hem de raad zijn seksuele geaardheid niet in het openbaar te beleven en op te passen. Hierdoor sprak verzoeker zich ook nooit openlijk uit over zijn geaardheid; soms loog verzoeker tegen de mensen en zei hij dat hij een vriendin had. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal impliciet lijkt te verwachten dat hij depressief zou moeten zijn geworden nadat hij ontdekte homoseksueel te zijn, of angstig en verward. Volgens het Commissariaat-generaal diende verzoeker de ontdekking als problematisch te ervaren; dat verzoeker zichzelf aanvaardde zoals hij is aangezien hij beseft zichzelf of zijn seksuele voorkeur niet te kunnen wijzigen, wordt thans tegen hem gebruikt. Verzoeker benadrukte tijdens het gehoor dat hij zich nooit openlijk uitsprak over zijn geaardheid en dat ook zijn vader hem waarschuwde voorzichtig te zijn. Uit het gehoor blijkt dat verzoeker zichzelf heeft aanvaard als homoseksuele man en dus ook nooit heeft getracht een heteroseksuele relatie aan te gaan, maar dat hij zich bewust is van de houding van zijn medemens en de strafwet van Kameroen, waardoor hij een terughoudende houding aannam en niet van de daken schreeuwde homo te zijn.

Met betrekking tot de homoseksuele relaties die verzoeker in Kameroen heeft onderhouden, merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal zich geen vragen stelt over verzoekers jeugdliefde; de relatie tussen verzoeker en zijn buurjongen groeide niettemin uit tot een jarenlange (seksuele) relatie van bijna 20 jaar. Het Commissariaat gaat evenwel dieper in op de persoon van (A.W.), een Zwitser die in Kameroen woonde en werkte, tevens homo is, en met wie verzoeker meer recent een relatie is aangegaan. Verzoeker geeft te dezen aan dat de ontmoetingen overwegend plaatsvonden in het appartement van Andreas, uit het zicht van het publieke oog; beiden leefden in het hier en nu, genoten van elkaar, deelden de lakens; verzoeker herinnert zich geen grote discussies en heeft niet veel gegevens over het verleden van Andreas die dit voor zichzelf hield, opgroeide als weeskind en geen uitzonderlijk warme herinneringen aan Zwitserland heeft. Wat betreft het ongeloofwaardige risico dat verzoeker en Andreas volgens de commissaris-generaal hebben genomen, werpt verzoeker tegen dat hij gedurende zijn hele leven met de nodige voorzichtigheid zijn seksuele geaardheid heeft beleefd, en dat hij op een tijdspanne van 20 jaar, en in een vlaag van passie, voor één keer de controle heeft verloren en is opgegaan in het moment. Verzoeker en Andreas meenden dat zij uit het zicht van de mensen geparkeerd stonden, op een rustige plek. Door de sfeer van het moment, alcohol... zijn ze echter niet oplettend genoeg geweest; deze onoplettendheid kan verzoeker niet ten kwade geduid worden. Wanneer het Commissariaat-generaal zou impliceren dat verzoeker niet onoplettend mag zijn en zijn geaardheid verborgen moet houden in zijn land van herkomst, lijkt het Commissariaat de criminalisering van homoseksualiteit in Kameroen bijna te erkennen en aan te moedigen. Verzoeker moet vrij zijn geaardheid kunnen beleven; aangezien dit niet kan in Kameroen, en hier de vrije beleving van zijn geaardheid strafrechtelijke gevolgen kan hebben, is verzoeker gevlucht. Samen en met de hulp van Andreas vluchtte verzoeker naar België. Verzoeker kan het gebeurde enkel met woorden reproduceren, hij heeft geen objectieve bewijsstukken die kunnen aantonen dat hijzelf en Andreas enige tijd werden vastgehouden en dat zij voor de dorpsraad dienden te verschijnen. Gelet op het feit dat verzoeker homoseksueel is, een homoseksuele relatie had met verschillende mannen in Kameroen en gelet op het feit dat hij hiervoor krachtens artikel 347bis van de strafwet veroordeeld kan worden, maakt verzoeker zijn verhaal des te meer aannemelijk.

Verzoeker merkt op dat hij thans een amoureuze relatie heeft met een Belgische man. Verzoeker heeft een goede relatie met deze man, doch kon tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal niet alle details weergeven. Dat verzoeker de namen van de ouders van Raf niet kon geven, is volgens hem aannemelijk aangezien verzoeker deze mensen met 'sir', 'madam', 'Mr.' en 'Mrs.' aanspreekt en aangezien Raf naar diens ouders verwijst als 'parents', 'mother' en 'father'. Dat verzoeker de naam van het restaurant niet kent waar Raf werkt, kan niet doorslaggevend zijn aangezien verzoeker wel exact weet waar Raf werkt en wat hij doet: ober in een brasserie in Shopping 1 te Genk (cf. bijgevoegde internetprint). Dat verzoeker niet weet wat de naam van de straat is waar Raf woont, kan niet doorslaggevend zijn wanneer verzoeker blindelings de weg naar diens huis kent. Verzoeker neemt de trein tot in Bilzen en wandelt te voet en zonder map of kaart of zonder behulp van straatborden of straatnamen naar de woonst van Raf die vlakbij het station woont (cf. bijgevoegde internetprint).

Verzoeker poneert dat hij – in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden door het Commissariaat-generaal – wel degelijk aannemelijk maakt dat hij homoseksueel is, en zodoende ook aannemelijk maakt een gegronde vrees te hebben voor vervolging in zijn land van herkomst, alwaar homoseksualiteit strafbaar wordt gesteld. Verzoeker meent dat zijn levensstijl overigens ook blijkt uit het gegeven dat hij sinds de zomer van 2011 een amoureuze relatie heeft met Raf; dat ze intussen onderling symbolische ringen uitwisselden en elkaar trouw beloofden. Verzoeker brengt diverse verklaringen van de hand van Raf bij ter staving van zijn relaas (cf. kopieën van twee handgeschreven brieven). Daaruit blijkt dat zij elkaar voornamelijk in de weekends zien. Verzoeker legt verder een aantal kopieën van treintickets voor, waaruit blijkt dat hij regelmatig de trein neemt richting Bilzen of Hasselt om bij Raf te zijn. Raf bevestigt dat verzoeker als zijn partner het huwelijk van zijn broer heeft bijgewoond, waarvan een aantal kopieën van foto's worden bijgebracht. Verzoeker benadrukt dat wanneer een relatie niet echt, waarachtig en ernstig genoeg is, je niet wordt uitgenodigd op de bruiloft van de broer van je partner. Raf benadrukt dat het feit dat hij verzoeker aan zijn familie heeft voorgesteld als zijn partner doorslaggevend moet zijn. Ook de moeder van Raf ondertekende de bijgevoegde verklaring van Raf waaruit blijkt dat ook verzoekers verjaardag gevierd werd in de familie van Raf, waarvan tevens enkele kopieën van foto's worden neergelegd. Zulks maakt het volgens verzoeker aannemelijk dat Raf en verzoeker liefdevolle partners zijn die uitkomen voor hun relatie.

Verzoeker vervolgt dat hij reeds maanden naar bijkomsten, evenementen... van de Rainbow House gaat, hetgeen hij staft met de nodige kopieën van treintickets. Verzoeker benadrukt dat hij deze bijeenkomsten tot op heden bijwoont, ook al worden er geen attesten van gekendheid of aanwezigheid afgeleverd, en maakt naar eigen zeggen zodoende aannemelijk dat verzoeker uit oprechte interesse deze bijeenkomsten en evenementen bijwoont als homoseksuele man. Verder brengt verzoeker in het verlengde van eerder neergelegde stukken enkele kopieën van foto's bij waarop de T-shirts figureren die verzoeker als vrijwilliger kreeg in het kader van de Gay Pride of 'The Pride' te Brussel in mei 2011. Deze shirts werden volgens verzoeker niet verkocht of vrij uitgedeeld; enkel aan de mensen die meewerkten aan 'The Pride' via een erkende holebi-organisatie zoals Rainbow House werden deze shirts toebedeeld. Verzoeker droeg tijdens de parade naast een opvallend T-shirt ook een pamflet waarbij de strafbaarstelling van homoseksualiteit in Kameroen werd aangekaart. Tijdens deze parade poseerde verzoeker onder andere met de heer (B.H.), gekend in het holebi-milieu als activist die zich inzet voor holebi-asielzoekers. Echter, gelet op de functie van de heer (H.) bij Fedasil, wenst deze geen officiële verklaring af te leveren over het feit dat hij verzoeker kent als homoseksuele man. Verzoeker stelt voorts samen met verschillende mensen die hij ontmoette in de Rainbow House een eigen groep te hebben opgericht ter ondersteuning van de Afrikaanse holebi-gemeenschap, i.e. de 'Black African Gay Group' of 'Black Pride' die door de Rainbow House is erkend. Verzoeker maakt deel uit van de organisatoren en staat vermeld op de rapporten die na elke bijeenkomst worden opgemaakt. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift een inschrijvingslijst van een bijeenkomst van de groep neer waarop zijn naam figureert, evenals enkele foto's met andere leden van de groep, en treintickets van de dagen waarop er vergaderingen zijn doorgegaan. Verzoeker woonde verder ook andere holebi-evenementen bij, zoals de launch party van de World Outgames 2013, waarvan hij een badge neerlegt die hij gebruikte, evenals een foto genomen tijdens dit evenement en waarop verzoeker samen met de heer (D.H.) (voorzitter van de Rainbow House en medewerker van het AHHA-aSOSda project van Fedasil) en de heer Efe Brown (de voorzitter van the 'Black African Gay Group' en vooraanstaand holebi-activist afkomstig uit Nigeria) figureert. Verschillende andere mensen leggen verklaringen voor, waaruit blijkt dat zij verzoeker kennen uit het holebi-milieu of minstens verzoeker kennen als homoseksuele man. Verzoeker voegt drie dergelijke kopieën van verklaringen neer.

Verzoeker stelt aannemelijk te maken dat hij een homoseksuele man is, en dat er sinds zijn verblijf in België geen twijfel kan bestaan over zijn seksuele geaardheid, gelet op zijn levensstijl, dagelijkse activiteiten en vriendenkring. Verzoeker refereert te dezen aan een aantal arresten die de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen gewezen heeft om te illustreren dat hij derhalve wel degelijk in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling.

Bij brief van 15 maart 2012 brengt verzoeker bijkomende stukken aan.

4.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.2.2. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit hoewel hij blijkbaar in het bezit was van een identiteitskaart en paspoort (administratief dossier, stuk 12, 'verklaring', nr. 21). Hij brengt evenmin enig begin van bewijs bij van zijn reisweg naar België. Het ontbreken van voormelde elementen is een negatieve indicatie van zijn geloofwaardigheid.

4.2.3. Inzake verzoekers ontdekking van zijn homoseksualiteit blijkt dat hij, gevraagd sinds wanneer hij zich tot jongens of mannen aangetrokken voelde, repliceerde "*Toen ik 12 was*"; dat verzoeker, gevraagd naar diens emotionele reactie bij dit besef, louter te kennen heeft gegeven "*Ik was niet verward. Ik wist dat ik mijn leven moest leven*" (gehoor CGVS, p19). Verzoeker is doorheen zijn verklaringen omtrent zijn (ontdekking van) zijn geaardheid zeer summier.

Daargelaten de vraag of het aannemelijk is dat verzoeker reeds op twaalfjarige leeftijd dergelijke standvastige overtuiging met betrekking tot zijn (ontluikende) geaardheid op zou nahouden, blijkt dat verzoeker nog tot februari 2011 in Kameroen heeft gewoond en het land aldus op ongeveer vierendertigjarige leeftijd verlaten. Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoekers beleving van zijn geaardheid doorheen de jaren toch meer gekleurd, geschakeerd of doorleefd zou zijn, *quod non*, zeker in acht genomen dat hij gedurende 20 jaar een vaste homoseksuele relatie zou hebben gehad die hij niet publiek kon beleven.

De vaststelling dat verzoeker zijn geaardheid helemaal niet als problematisch ervaren heeft - tijdens een jarenlange homoseksuele relatie - is niet aannemelijk in het licht van de homofobe context in Kameroen, zoals deze onder meer blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier en zeker uit de door verzoeker toegevoegde informatie (zie toegevoegd rapport 'Criminalizing Identities' van Human Rights Watch van november 2010).

Voor zover verzoeker poneert dat de commissaris-generaal geen kanttekeningen plaatst bij de geloofwaardigheid van verzoekers eerste jeugdliefde en jarenlange homoseksuele relatie doch zich slechts toespitst op een meer recente relatie om de geloofwaardigheid van verzoeker ter discussie te stellen, benadrukt verwerende partij terecht dat de motiveringsplicht niet vereist dat alle elementen van het administratief dossier ook door de commissaris-generaal in zijn beslissing moeten worden opgenomen. Aangaande deze vermeende twintigjarige relatie merkt de Raad te dezen op dat verzoeker omtrent deze langdurige relatie geen begin van bewijs bijbrengt en daarenboven, zoals hoger vastgesteld zeer summiere verklaringen aflegt (gehoorverslag CGVS, p.6-8). Verzoekers verklaringen omtrent een twintigjarige homoseksuele relatie zijn niet te rijmen met de homofobe gevoelens die de Kameroenese samenleving kenmerkt daar aangenomen moet worden dat dergelijke langdurige relatie gepaard gaat met persoonlijke, sociale en maatschappelijke moeilijkheden. Verzoeker blijft in gebreke te dezen nadere duiding te geven.

Wat betreft verzoekers relatie met de Zwitser (A.W.), waaraan hij ook de kern van zijn vervolgingsfeiten en concrete vluchtmotieven koppelt, stelt verweerder terecht vast dat verzoeker zich in feite beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Het komt te dezen echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Verweerder benadrukt *in casu* terecht dat verzoeker met betrekking tot de kwestieuze partner, met wie hij toch gedurende enkele jaren een intense relatie zou hebben onderhouden die gekenmerkt werd door dagelijkse ontmoetingen in het appartement van Andreas, steeds behoorlijk op de vlakte en vaag is gebleven. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen en het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Evenzeer zijn de door verzoeker beschreven gebeurtenissen en daaruit volgende problemen bedenkelijk. Verzoekers onnodig roekeloze gedrag botst met de homofobe context in Kameroen waarvan verzoeker zich doorheen de jaren nochtans bewust zou moeten zijn en waarvan aangenomen kan worden dat hij zijn gedrag, gelet op zijn twintigjarige relatie, zou hebben aangepast. Tevens staat zijn openbaar seksueel gedrag op 1 januari 2011 haaks op het gegeven dat verzoeker in de mogelijkheid verkeerde om diens seksualiteit binnenhuis te beleven (in de woning van zijn partner zoals voorheen al vaak gebeurde, dan wel in eigen ouderlijke woning die verzoeker alleen bewoonde). Zijn verklaring dat het vreemd zou overkomen dat een blanke - met wie hij bovendien al drie jaar een relatie had zodat aangenomen moet worden dat diens verschijning geen verrassing vormt - de woning zou binnengaan waar verzoeker woonde (gehoor CGVS, p.15) is niet te verzoenen met het stellen van seksuele handelingen op een publieke plaats.

Verzoeker kan evenmin overtuigen met betrekking tot diens aanvaring met de dorpsraad (onbekendheid met de leden ervan hoewel hij reeds achttien jaar in het dorp verbleef) of het verloop van de gebeurtenissen sedertdien (cf. verblijf op de boerderij van vader, het bewerken van de gronden aldaar en het verkopen van voedsel in de dichtst bijzijnde stad). Verzoeker brengt geen concreet argument aan om de tegenwerpingen in de bestreden beslissing te verklaren, zodat deze vaststellingen onverkort gehandhaafd blijven.

Met betrekking tot de aangevoerde seksuele geaardheid leidt de vaststelling dat de aangevoerde (vervolgings)feiten (de problemen met dorpelingen en de dorpsraad) en de context waarbinnen deze zich volgens verzoekers verklaringen situeren (een jarenlange relatie met een persoon van Zwitserse afkomst) niet aannemelijk zijn, dan ook tot de ongeloofwaardigheid van de aangevoerde seksuele geaardheid. De aangevoerde feiten en context zijn immers wezenlijk verbonden met verzoekers vermeende geaardheid en beleving; aldus kan niet worden ingezien dat hij hieromtrent de waarheid geweld zou aandoen mocht zijn relaas (en geaardheid) stroken met de realiteit.

Voormelde vaststellingen doen besluiten dat verzoekers verklaringen inzake zijn homoseksuele geaardheid, en de daaraan gerelateerde problemen, in Kameroen ongeloofwaardig zijn.

4.2.4. Verzoeker tracht zijn homoseksuele geaardheid verder aan te tonen door het aanvoeren van een relatie met Raf, steunbrieven, treintickets en documenten die wijzen op zijn deelname aan vergaderingen met en activiteiten voor (Afrikaanse) homoseksuelen in België.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers inspanningen voor de homoseksuele gemeenschap(pen) in België schril afsteken ten aanzien van het gebrek aan inspanningen om ook maar enig begin van bewijs bij te brengen aangaande zijn identiteit, reisweg en asielmotieven.

Omtrent de attesten (stukken 20 A – 20 D) wordt vastgesteld dat deze inzake inhoud nagenoeg identiek zijn en duidelijk gesolliciteerd zijn. Deze kunnen verzoekers ongeloofwaardigheid niet herstellen.

Hetzelfde geldt voor stuk 21 (rapport meeting van 23 januari 2012) aangezien dit document ook ten behoeve van verzoeker werd afgeleverd en duidelijk in hoofde van zijn persoon werd opgesteld. Ten aanzien van dit document dient zich tevens de vraag aan waarom, gelet op de inhoud, het slechts door verzoeker kan worden aangewend alsook waarom, indien de vereniging stelt geen attesten af te leveren, door de aflevering van dit attest *de facto* toch een attest aflevert.

De documenten en foto's die de relatie van verzoeker met (R.P.) zouden aantonen kunnen evenmin aantonen dat verzoeker homoseksueel geaard is. Verzoeker, die verklaarde dat hij met deze persoon

vaak uitging naar een club ging in Antwerpen, verstrekte omtrent deze club verkeerde informatie, hetgeen niet wordt weerlegd. De foto's en stukken uitgaande van (R.P.) kunnen niet aangenomen worden als dienstig bewijs van de voorgehouden relatie aangezien deze stukken gesolliciteerd zijn of momentopnames betreffen waarvan de omstandigheden niet kunnen worden nagegaan. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat, indien verzoeker daadwerkelijk een intieme relatie zou hebben met deze persoon, hij de naam van diens ouders, plaats van tewerkstelling of adres zou kennen.

De stukken waarmee verzoeker zijn betrokkenheid binnen en voor de homoseksuele gemeenschap tracht aan te tonen (treintickets, samenkomsten) dienen aanzien te worden als de uiting van gedrag om zijn geaardheid geloofwaardig te maken, maar zijn niet te verzoenen met zijn verklaringen omtrent de beleving van zijn homoseksualiteit binnen de homofobe gemeenschap die Kameroen kenmerkt. Wederom kan opgemerkt worden dat verzoekers veelheid aan inspanningen binnen de homo-gemeenschap in België niet te verzoenen zijn met het gebrek aan inspanningen om de concrete elementen van zijn relaas te ondersteunen. Deze houding duidt op het opportunistisch karakter van zijn activiteiten binnen de gemeenschap in België; *in casu* het aanwenden van allerlei middelen om zijn voorgehouden geaardheid alsnog aannemelijk te maken.

Verzoekers asielrelaas en voorgehouden geaardheid kan derhalve niet aangenomen worden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen aangevoerd wordt binnen het kader van zijn asielrelaas.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS